

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 22 de març del 2018

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 30-06-2016 d'aquest tribunal va dictar sentència amb la següent part dispositiva :

“DESESTIMAR els recursos interposats per la representació processal de A, S.L. i el Sr. E.D.P. contra la sentència, de data 25-05-2010, dictada per l'Hble. Tribunal de Batlles i confirmem íntegrament la seva part decisòria. Procedeix efectuar imposició als recurrents de les costes processals derivades de la desestimació dels seus recursos.”

II.- Per escrit de data 13-03-2018 la representació processal del Sr. E.D.P. ha presentat un incident de nul·litat d'actuacions contra l'acord d'execució del saig de data 16-02-2018.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius o greuges en els que es fonamenta l'incident de nul·litat d'actuacions, en el que a més es demana la suspensió de les actuacions del Saig, interposat per la representació del Sr. E.D.P. són els següents.

En primer terme, considera que el requeriment que el saig ha efectuat al seu representat és contrari a la llei ja que no resten dins de les funcions del Saig l'execució de la sentència del TSJ de 30-06-2016, al no contenir cap pronunciament consistent en el pagament d'una quantitat de diner líquida.

Entén que procedeix la interposició d'un incident de nul·litat d'actuacions contra la intervenció del Saig feta fora de la seva competència i que l'òrgan jurisdiccional competent és el Tribunal Superior ja que ha dictat la resolució judicial que es pretén executar, segons els articles 3 i 21 de la Llei del Saig.

Considera que la sentència del Tribunal Superior de 30-06-2016 no conté cap condemna al pagament d'un import líquid i, aleshores, el que procedeix és que la jurisdicció determini la liquiditat de la quantitat a abonar pel procediment de l'article 4 del Decret de 4-02-1986, Annex III.

La suma que es reclama de més de 2.700.000 euros no s'incardina en cap dels supòsits del apartats 1 i 2 de l'article 36 de la Llei del Saig i no pot ésser de competència del Saig.

En segon terme, sosté que la determinació de la quantitat a abonar correspon a la jurisdicció i el requeriment del Saig infringeix l'article 10 CA perquè obvia la via judicial. Però no es delega la funció judicial a un perit ni a

un saig i l'eventual indemnització s'ha de determinar de manera contradictòria, sense que el peritatge sigui vinculant sinó que s'ha de valorar de conformitat amb la sana crítica.

En tercer terme, sol·licita la condemna al pagament de les costes processals a l'altra part per l'execució temerària i de mala fe, amb reserva de les accions legals contra el saig.

II.- El primer extrem que ha d'analitzar aquesta Sala és el relatiu a la competència pel coneixement del present incident de nul·litat d'actuacions.

Els articles 3 i 21 de la Llei del Saig (Llei 43/2014, del 18 de desembre) disposen:

“Funció La funció del saig consisteix en dur a terme l'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius executoris, d'acord amb les lleis aplicables, per delegació de l'òrgan que ha dictat aquests actes o aquestes resolucions, i sota el control de l'òrgan esmentat” (art. 3).

“Control de les activitats d'execució 1. El saig executa les resolucions judicials i els actes administratius executoris, per delegació i sota el control de l'òrgan jurisdiccional o administratiu que ha dictat la resolució judicial o l'acte administratiu” (art. 21.1).

D'aquests articles es deriva que al saig li correspon l'execució forçosa de les resolucions judicials per delegació de l'òrgan que les ha dictat i sota el seu control i es tracta, aleshores, de determinar si l'òrgan jurisdiccional de control, en el cas que s'hagi dictat una sentència per part del Tribunal Superior de Justícia, que revoca, totalment o en part, o confirma una sentència d'instància, és el tribunal d'instància o el Tribunal Superior, la qual cosa comporta la competència per a conèixer del present incident de nul·litat d'actuacions.

La Disposició final tercera de la Llei del Saig comporta la modificació de l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986:

“Es modifica l'article 1 de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986, modificat al seu torn per l'article 93 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993, que queda redactat en els termes següents: *“Article 1 1. L'execució de les resolucions judicials en matèria civil que no hagi de dur a terme el saig d'acord amb la Llei del saig, correspon al ponent del Tribunal de Batlles o al batlle adscrit a la Secció Civil que hagi conegut el procés en primera instància. La part que insti l'execució de la resolució ha d'adjuntar a la demanda d'execució una còpia de la resolució esmentada i acreditar-ne la fermesa o, en cas contrari, l'admissió del recurs d'apel·lació a un sol efecte”*.

De la combinació d'aquests preceptes s'extreu que l'execució de les resolucions judicials civils, quan no correspon al Saig, segueix atribuint-se al ponent del Tribunal de Batlles o al batlle adscrit que hagi conegut del procés en primera instància.

Quan la competència de l'execució li correspon al Saig, aquesta Sala entén que l'òrgan de control, excepte aquells supòsits en els que hagi estat el Tribunal Superior el que ha conegut del procés en primera instància, és també el tribunal d'instància a qui correspondria l'execució de la sentència. Així, quan aquesta Sala, en mèrits de les competències de revisió que li atribueix el coneixement del recurs d'apel·lació, confirma o revoca una sentència d'instància, el pronunciament judicial que s'executa és el d'instància, confirmat o modificat per aquesta Sala. Des d'aquesta òptica, l'òrgan judicial que delega al Saig l'execució és el tribunal d'instància (batlle o batlle ponent del Tribunal de Batlles) i, per tant, també esdevé l'òrgan de control.

Resoldre altrament, significaria desconèixer que la resolució que s'executa és la de primera instància, confirmada o revocada en tot o en part, i privar a les parts executant i executada, si la competència correspongués a

aquesta Sala, de la doble instància per a comprovar l'adequació de l'execució a la normativa processal i substantiva aplicable en aquells supòsits en els que s'admet el recurs d'apel·lació.

III.- Les consideracions anteriors justifiquen la declaració d'incompetència d'aquesta Sala i el deixar imprejutjats els motius relatius al fon de l'incident de nul·litat, que hauran de ser analitzats pel tribunal d'instància que va dictar la sentència de 25-05-2010.

IV.- La declaració d'incompetència comporta la inadmissió a tràmit de l'incident de nul·litat d'actuacions i fa innecessari efectuar pronunciament sobre les costes processals.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DECLARAR-SE INCOMPETENT per a conèixer de l'incident de nul·litat d'actuacions promogut per la representació processal del Sr. E.D.P. contra l'acord d'execució del Saig de 16-02-2018 i, en conseqüència, **INADMETRE A TRÀMIT** el referit incident de nul·litat d'actuacions. No procedeix efectuar imposició de les costes d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, ho pronunciem, manem i signem.-